

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 29ης Απριλίου 1999 *

Στην υπόθεση T-78/98,

Unione provinciale degli agricoltori di Firenze, ένωση ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Φλωρεντία (Ιταλία),

Unione pratese degli agricoltori, ένωση ιταλικού δικαίου, με έδρα την Prato (Ιταλία),

Consorzio Produttori dell'olio tipico di oliva della provincia di Firenze, ένωση ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Φλωρεντία,

Francesco Miari Fulcis, ιδιοκτήτης γεωργικής εκμεταλλεύσεως, κάτοικος Fiesole (Ιταλία),

Bonaccorso Gondi, ιδιοκτήτης γεωργικής εκμεταλλεύσεως, κάτοικος Pontassieve (Ιταλία),

Simone Giannozzi, ιδιοκτήτης γεωργικής εκμεταλλεύσεως, κάτοικος Barberino Val d'Elsa (Ιταλία),

Antonio Morino, ιδιοκτήτης γεωργικής εκμεταλλεύσεως, κάτοικος Bagno a Ripoli (Ιταλία),

εκπροσωπούμενοι από τον Vittorio Chierroni, δικηγόρο Φλωρεντίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Franco Colussi, 36, rue de Wiltz,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους José Luis Iglesias και Eugenio de March, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 644/98 της Επιτροπής, της 20ής Μαρτίου 1998, για συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 1107/96, σχετικά με την καταχώρηση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου (ΕΕ L 87, σ. 8), στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός αφορά την καταχώρηση, ως γεωγραφικής ενδείξεως, της ονομασίας Toscana βάσει συγγραφής υποχρεώσεων σχετικής με πρόσθετες γεωγραφικές ονομασίες,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Pirrung και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

- 1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2081/92), καθορίζει, στο άρθρο του 1, τους κανόνες κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προελεύσεως και των γεωγραφικών ενδείξεων που είναι δυνατό να έχουν ευνοϊκή απήχηση για ορισμένα γεωργικά προϊόντα και τρόφιμα.
- 2 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2081/92 ορίζει τη γεωγραφική ένδειξη ως την ονομασία μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή σε, εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, η οποία χρησιμοποιείται για την περιγραφή γεωργικού προϊόντος ή τροφίμου που κατάγεται από την περιοχή αυτή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή, και του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.
- 3 Η καταχώρηση ως προστατευομένης ονομασίας προέλευσης (ΠΟΠ) ή ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως (ΠΓΕ) της ονομασίας ενός γεωργικού προϊόντος ή τροφίμου, το οποίο πρέπει να πληροί τις προδιαγραφές του κανονισμού 2081/92 και

πρέπει, ειδικότερα, να είναι σύμφωνο προς συγγραφή υποχρεώσεων που καθορίζεται στο άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού, παρέχει στην εν λόγω ονομασία κοινοτική προστασία. Συναφώς, το άρθρο 13 του κανονισμού ορίζει:

« 1. Οι καταχωρημένες ονομασίες προέλευσης προστατεύονται από:

- α) οποιαδήποτε άμεση ή έμμεση εμπορική χρήση μιας καταχωρημένης ονομασίας για προϊόντα που δεν καλύπτονται από την καταχώρηση, εφόσον τα προϊόντα αυτά είναι συγκρίσιμα με τα προϊόντα που έχουν καταχωρηθεί με την ονομασία αυτή ή εφόσον η χρήση αυτή αποτελεί εκμετάλλευση της φήμης της προστατευόμενης ονομασίας·
- β) κάθε αντιποίηση, απομίμηση ή υπαινιγμό, ακόμη και αν αναφέρεται η πραγματική καταγωγή του προϊόντος ή εάν η προστατευόμενη ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως: “είδος”, “τύπος”, “μέθοδος”, “τρόπος”, “απομίμηση” ή παρόμοιες·
- γ) οποιαδήποτε άλλη ψευδή ή απατηλή ένδειξη τόσο όσον αφορά την προέλευση, την καταγωγή, τη φύση ή τις ουσιαστικές ιδιότητες του προϊόντος, αναγραφόμενη στη συσκευασία ή το περιτύλιγμα, στο διαφημιστικό υλικό ή σε έγγραφα που αφορούν το συγκεκριμένο προϊόν, καθώς και τη χρησιμοποίηση για τη συσκευασία του προϊόντος δοχείου που μπορεί να οδηγήσει σε εσφαλμένη εντύπωση ως προς την καταγωγή του·
- δ) οποιαδήποτε άλλη πρακτική ικανή να παραπλανήσει το κοινό όσον αφορά την πραγματική καταγωγή του προϊόντος.

(...)»

- 4 Ο κανονισμός 2081/92 θεσπίζει δύο διαδικασίες καταχωρήσεως.
- 5 Η διαδικασία, η γνωστή ως «συνήθης», που προβλέπεται από τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού, επιτρέπει σε κάθε ομάδα, όπου με τη λέξη αυτή νοείται οποιαδήποτε οργάνωση παραγωγών και/ή μεταποιητών τους οποίους αφορά το ίδιο γεωργικό προϊόν ή τρόφιμο, ή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο να υποβάλει αίτηση καταχωρήσεως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως ή προστατευόμενης γεωγραφικής ενδείξεως όσον αφορά τα γεωργικά προϊόντα που παράγουν ή επιτυγχάνουν και τα οποία προέρχονται από την οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή, στο πλαίσιο του κράτους μέλους εντός του οποίου κείται η εν λόγω γεωγραφική περιοχή. Το κράτος μέλος ελέγχει εάν η αίτηση είναι αιτιολογημένη και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή η οποία, εάν κρίνει ότι η ονομασία πληροί τις προϋποθέσεις προστασίας, προβαίνει σε σχετική δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Εάν δεν υποβληθεί καμιά, σύμφωνα με το άρθρο 7, ένσταση κράτους μέλους ή ενδιαφερομένου φυσικού ή νομικού προσώπου, η Επιτροπή καταχωρεί την ονομασία σε μητρώο που φέρει τον τίτλο «μητρώο προστατευόμενων ονομασιών προέλευσης και προστατευόμενων γεωγραφικών ενδείξεων».
- 6 Το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 θεσπίζει μια διαδικασία καταχωρήσεως, γνωστή ως «απλουστευμένη», η οποία αφορά την καταχώρηση ονομασιών που ήδη υφίσταντο στα κράτη μέλη κατά την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του κανονισμού. Συναφώς, η διάταξη αυτή προβλέπει:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή ποιες από τις νομίμως προστατευόμενες ονομασίες τους ή, στα κράτη μέλη που δεν υπάρχει σύστημα προστασίας, ποιες από τις ονομασίες που έχουν καθιερωθεί με τη χρήση, επιθυμούν να καταχωρήσουν δυνάμει του παρόντος κανονισμού.

2. Η Επιτροπή καταχωρεί, με τη διαδικασία του άρθρου 15, τις ονομασίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 οι οποίες συμφωνούν με τα άρθρα 2 και 4. Το άρθρο 7 δεν εφαρμόζεται. Ωστόσο, οι κοινές ονομασίες δεν καταχωρούνται.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρούν την εθνική προστασία των ονομασιών που ανακοινώνονται σύμφωνα με την παράγραφο 1 μέχρι την ημερομηνία που θα ληφθεί απόφαση για την καταχώρηση.»

- 7 Σύμφωνα με το άρθρο του 18, ο κανονισμός 2081/92 άρχισε να ισχύει από τις 25 Ιουλίου 1993.

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

- 8 Με έγγραφο της 22ας Ιανουαρίου 1994, η Ιταλική Κυβέρνηση υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση καταχώρησης, σύμφωνα με το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, διαφόρων ονομασιών και, μεταξύ άλλων, όσον αφορά το ελαιόλαδο, της ονομασίας Toscana ή Toscano, ως προστατευομένης ονομασίας προελεύσεως, και τούτο για τον λόγο ότι η ονομασία αυτή αποτελούσε μια ήδη παραδοσιακά καθιερωμένη στην Ιταλία γεωγραφική ένδειξη.
- 9 Στις 6 Δεκεμβρίου 1995, η Ιταλική Κυβέρνηση απηύθυνε στην Επιτροπή τον σχετικό με την καταχώρηση φάκελο ο οποίος συμπεριελάμβανε, ειδικότερα, σημείωμα συνολτικής περιγραφής, συγγραφή υποχρεώσεων καθώς και μια τεχνικο-ιστορικο-γεωγραφική έκθεση, όπου δηλωνόταν ότι η αίτησή της αφορούσε την ονομασία Toscano, «ενδεχομένως συνοδευομένη από μια από τις ακόλουθες πρόσθετες γεωγραφικές αναφορές: Seggiano, Colline Lucchesi, Colline della Lunigiana, Colline di Arezzo, Colline Senesi, Colline di Firenze, Montalbano, Monti Pisani, και Chianti Classico».

- 10 Με έγγραφο της 11ης Μαρτίου 1996, η Επιτροπή πληροφόρησε την Ιταλική Κυβέρνηση ότι, ανεξαρτήτως του βασίμου της αιτήσεώς της, οι ονομασίες που είχαν προστεθεί στον διαβιβασθέντα στις 6 Δεκεμβρίου 1995 φάκελο και οι οποίες εμφανίζονταν ως «παράλλαγες» της κύριας ονομασίας Toscano δεν μπορούσαν να καταχωρηθούν στο πλαίσιο της απλουστευμένης διαδικασίας του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, και τούτο για τον λόγο ότι δεν είχαν ανακοινωθεί εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό προθεσμίας η οποία είχε λήξει στις 26 Ιανουαρίου 1994. Εξ αυτού η Επιτροπή συνήγαγε ότι οι ονομασίες αυτές, προκειμένου να προστατευθούν δυνάμει του κανονισμού 2081/92, έπρεπε να ανακοινωθούν στο πλαίσιο της συνήθους διαδικασίας καταχώρησης και ότι οι ονομασίες αυτές δεν μπορούσαν, εξάλλου, να τύχουν της προβλεπόμενης από το άρθρο 17, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού προσωρινής προστασίας.
- 11 Με έγγραφο της 1ης Ιουλίου 1996, η Ιταλική Κυβέρνηση απάντησε στην Επιτροπή ότι, εν όψει των αντιρρήσεών της, επιβεβαίωνε την αίτησή της καταχώρησης σχετικά μόνο με την κύρια ονομασία Toscano και ότι η χρήση, από τους ενδιαφερομένους παραγωγούς, των προσθέτων ονομασιών, που αντιστοιχούσε σε ορισμένες συγκεκριμένες ζώνες της οικείας γεωγραφικής περιοχής, εξακολουθούσε να είναι προαιρετική. Με έγγραφο της 9ης Δεκεμβρίου 1996, η εν λόγω κυβέρνηση δήλωσε εκ νέου ότι ελάμβανε υπόψη το γεγονός ότι η επιδιωκόμενη προστασία μπορούσε να χορηγηθεί μόνο στις ονομασίες που είχαν υποβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, ενώ, ταυτόχρονα, υπογράμμισε ότι δεν σκόπευε να υποβάλει χωριστή αίτηση προστασίας για τις πρόσθετες γεωγραφικές ονομασίες.
- 12 Με έγγραφα της 12ης Μαρτίου και της 2ας Απριλίου 1997, η Επιτροπή πληροφόρησε τις ιταλικές αρχές ότι θεωρούσε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις που προβλέπονταν από τον κανονισμό 2081/92 για την καταχώρηση της ονομασίας Toscano ως προστατευομένης ονομασίας προελεύσεως, ενώ ταυτόχρονα προσέθεσε ότι αν οι αρχές αυτές το ζητούσαν θα μπορούσε να εξεταστεί το ζήτημα της προστασίας της ονομασίας αυτής ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως.
- 13 Στις 10 Νοεμβρίου 1997 η επιστημονική επιτροπή ονομασιών προελεύσεως, γεωγραφικών ενδείξεων και βεβαιώσεως ειδικών ιδιοτήτων (στο εξής: επιστημονική επιτροπή) διατύπωσε τη γνώμη ότι η αίτηση καταχώρησης του αγνού παρθένου ελαιόλαδου Toscano ναι μεν δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που προβλέπονταν προκειμένου να τύχει τούτο προστατευομένης ονομασίας προελεύσεως πλην όμως θα μπορούσε να πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπονταν σχετικά με προστατευομένη γεωγραφική ένδειξη.

- 14 Με έγγραφο της 15ης Ιανουαρίου 1998, η Ιταλική Κυβέρνηση υπέβαλε στην Επιτροπή επίσημη αίτηση καταχώρησης της ονομασίας Toscano ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως.
- 15 Κατόπιν της αιτήσεως αυτής, η Επιτροπή υπέβαλε στην προβλεπόμενη στο άρθρο 15 του κανονισμού 2081/92 επιτροπή το σχέδιο καταχώρησης της ονομασίας Toscano ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως, και τούτο βάσει σημειώματος συνοπτικής περιγραφής, όπου δεν γινόταν πλέον μνεία για πρόσθετες ονομασίες.
- 16 Δεδομένου ότι η επιτροπή αυτή διατύπωσε ευνοϊκή επί του σχεδίου αυτού γνώμη, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 644/98, της 20ής Μαρτίου 1998, για συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 1107/96 σχετικά με την καταχώρηση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 (ΕΕ L 87, σ. 8, στο εξής: κανονισμός 644/98 ή προσβαλλόμενος κανονισμός), με τον οποίο προστέθηκε, κυρίως, υπό τον τίτλο «Λιπαρές ουσίες, ελαιόλαδο, Ιταλία» του σημείου Α του εν λόγω παραρτήματος, η ένδειξη Toscano (IGP).
- 17 Οι προσφεύγοντες είναι παραγωγοί ελαιόλαδου εγκατεστημένοι στην Ιταλία, στην περιοχή της Τοσκάνης, οι οποίοι χρησιμοποιούν για την εμπορία των προϊόντων τους ονομασίες όπως Colline di Firenze ή άλλες παρόμοιες ονομασίες, καθώς και ενώσεις εκπροσωπούσες τα συλλογικά συμφέροντα των παραγωγών αυτών.
- 18 Οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Μαΐου 1998. Ζητούν την ακύρωση του κανονισμού 644/98, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός προβλέπει καταχώρηση της ονομασίας Toscano ως προστατευομένης γεωγραφικής ονομασίας, και τούτο εφόσον η συγγραφή υποχρεώσεων, βάσει της οποίας πραγματοποιήθηκε η καταχώρηση αυτή, περιλαμβάνει και άλλες ονομασίες ελαιόλαδου, αντιστοιχούσες σε ορισμένες γεωγραφικές ζώνες της περιοχής της Τοσκάνης, ονομασίες τις οποίες ορισμένοι παραγωγοί, όπως οι προσφεύγοντες και τα μέλη των προσφευγουσών ενώσεων, χρησιμοποιούν ελεύθερα για την εμπορία των προϊόντων τους. Πρώτον, η Επι-

τροπή έχει παραβεί το άρθρο 2 του κανονισμού 2081/92, καταχωρώντας αυτές τις πρόσθετες ονομασίες στο πλαίσιο της καταχώρησης αναφορικά με τη γεωγραφική ένδειξη Toscana. Δεύτερον, η Επιτροπή έχει παραβεί το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, στο μέτρο όπου, ελλείψει αιτήσεως καταχώρησης υποβληθείσας εντός της τασσομένης από το άρθρο αυτό προθεσμίας, αυτές οι ειδικές ονομασίες δεν μπορούσαν να καταχωρηθούν δυνάμει της απλουστευμένης διαδικασίας.

- 19 Με χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή προέτινε ένσταση απαραδέκτου, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής στις 29 Σεπτεμβρίου 1998.

Αιτήματα των διαδίκων

- 20 Με το δικόγραφό της προσφυγής, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να διατάξει την προσκόμιση των εγγράφων που αφορούν την καταχώρηση της ονομασίας Toscana·
- να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Με την ένστασή της απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

22 Σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο δύναται, αν ένας διάδικος το ζητήσει, να αποφανθεί επί του απαραδέκτου χωρίς να υπεισέλθει στην ουσία. Δυνάμει της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και αποφασίζει ότι δεν συντρέχει λόγος να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

23 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, πρώτον, ότι οι προσφεύγοντες, δεν μπορούν, ελλείψει εννόμου συμφέροντος για άσκηση προσφυγής, να ζητούν παραδεκτώς την ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού. Ο εν λόγω κανονισμός δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα έναντι των παραγωγών ελαιόλαδου που κάνουν χρήση της ονομασίας Colline di Firenze ή άλλων παρομοίων ονομασιών και, ειδικότερα, δεν τους εμποδίζει να συνεχίσουν να χρησιμοποιούν ελευθέρως αυτές τις ενδείξεις προελεύσεως, ανεξαρτήτως της προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως Toscano. Όντως, ο κανονισμός 644/98 προβλέπει την καταχώρηση, αναφορικά με το ελαιόλαδο, μόνον της ονομασίας Toscano και όχι των προσθέτων ονομασιών που

υποβλήθηκαν εκπροθέσμως από την Ιταλική Κυβέρνηση. Κατά συνέπεια, ακόμη και σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της προσφυγής τους, η ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού ουδαμώς θα μετέβαλλε τη νομική κατάσταση των προσφευγόντων.

- 24 Εξάλλου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, εάν οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι ονομασίες όπως *Colline di Firenze* είναι δυνατό, στο μέλλον, να προστατευθούν ως ονομασίες προελεύσεως, σ' αυτούς εναπόκειται να υποβάλουν αίτηση καταχώρησης υπ' αυτήν την έννοια, σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 2081/92, όπως η επιστημονική επιτροπή και η ίδια η Επιτροπή είχαν υποδείξει στις ιταλικές αρχές.
- 25 Δεύτερον, η Επιτροπή φρονεί ότι οι προσφεύγοντες δεν νομιμοποιούνται για την άσκηση προσφυγής κατά του κανονισμού 644/98. Πρόκειται για πράξη γενικού, κατά την έννοια του άρθρου 189, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, περιεχομένου, κατά της οποίας προσφυγή είναι, κατά πάγια νομολογία, απαράδεκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, *Alusuisse* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, *Deutz* και *Geldermann* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 941, και της 29ης Ιουνίου 1989, 250/86 και 11/87, *RAR* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2045, συνοπτική δημοσίευση). Εξάλλου, οι προσφεύγοντες δεν βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με αυτήν του προσφεύγοντος στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, *Codorniu* κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), και, επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίμαχη πράξη τους αφορά, άμεσα και ατομικώς, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Συναφώς, το γεγονός ότι έχουν κάνει χρήση ονομασιών όπως *Colline di Firenze*, τις οποίες μπορούν πάντοτε να χρησιμοποιούν ελεύθερως, δεν σημαίνει ότι θίγονται από την καταχώρηση της προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως *Toscana* λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που τους προσιδιάζουν ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τους διαφοροποιεί σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.
- 26 Τέλος, σύμφωνα με την Επιτροπή, οι προσφεύγουσες ενώσεις δεν μπορούν, κατά μείζονα λόγο, να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως εφόσον, αφενός, δεν μπορούν να πράξουν κάτι τέτοιο τα μέλη τους ατομικώς και, αφετέρου, η προάσπιση των γενικών και συλλογικών συμφερόντων ορισμένων κατηγοριών παραγωγών ελαιόλαδου δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά

τις ενώσεις αυτές ατομικώς (διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1979, 60/79, *Fédération nationale des vins de table et vins de pays* κατά Επιτροπής, *Raccolta* 1979, σ. 2429, συγκεκριμένα 2432).

- 27 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν με το δικόγραφο της προσφυγής ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός θίγει τα συμφέροντα εκείνων από τους παραγωγούς ελαιολάδου της Τοσκάνης οι οποίοι, μέχρι τότε, χρησιμοποιούσαν ελευθέρως, ανεξαρτήτως της ονομασίας *Toscana*, ονομασίες όπως *Colline di Firenze* ή άλλες παρόμοιες ενδείξεις προκειμένου τα υψηλής ποιότητας προϊόντα τους να διακρίνονται από τα λοιπά έλαια της Τοσκάνης. Πράγματι, ο κανονισμός 644/98 αναγκάζει στο εξής τους παραγωγούς αυτούς να χρησιμοποιούν τις εν λόγω ονομασίες μόνο στο πλαίσιο της προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως *Toscana*, και τούτο εφόσον η εγκριθείσα από την Επιτροπή συγγραφή υποχρεώσεων προσδιορίζει τις ονομασίες αυτές ως «μερικότερες γεωγραφικές ζώνες» ή ως «παραλλαγές» του ελαιολάδου *Toscana*. Εξ αυτού προκύπτει κάποια υποβάθμιση της εικόνας των ονομασιών αυτών, πολλών μάλλον εφόσον αυτές θα μπορούσαν να πληρούν τις προϋποθέσεις για να τυγχάνουν, δυνάμει του κανονισμού 2081/92, προστασίας ως ονομασίες προελεύσεως.
- 28 Στις παρατηρήσεις τους σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, εάν αποδεικνυόταν ότι οι ονομασίες που χρησιμοποιούν δεν έχουν καταχωρηθεί, οπότε θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τις χρησιμοποιούν ελευθέρως και κατά τρόπο αυτοτελή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν θα έθιγε στην πραγματικότητα τα συμφέροντά τους. Όμως, υφίσταται εν προκειμένω κάποια αμφιβολία, πράγμα που καθιστά αναγκαία την προσκόμιση της εγκριθείσας από την Επιτροπή συγγραφής υποχρεώσεων, και τούτο εφόσον, καθώς φαίνεται, η συγγραφή αυτή δεν τροποποιήθηκε και, επομένως, παρέχει, παράνομη προστασία στις εν λόγω ονομασίες.
- 29 Τέλος, οι προσφεύγοντες φρονούν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τους αφορά ατομικώς, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Codorniu* κατά Συμβουλίου, εφόσον, καθώς αυτοί εμποδίζονται στο εξής να χρησιμοποιούν ελευθέρως την ονομασία *Colline di Firenze* ή άλλες παρόμοιες ονομασίες, και τούτο λόγω της παράνομης προστασίας που ο κανονισμός αυτός τους παρέχει, τούτο τους

προκαλεί σημαντική ζημία. Συναφώς, οι προσφεύγουσες ενώσεις προσθέτουν ότι εκπροσωπούν τα συμφέροντα των παραγωγών της περιοχής όπου γίνεται χρήση των ονομασιών αυτών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, το παραδεκτό μιας ασκούμενης από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγής ακυρώσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι αυτό δικαιολογεί έννομο συμφέρον για άσκηση προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, Société pour l'exportation des sucres κατά Επιτροπής, Συλλογή 1977, σ. 209, σκέψη 19· διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Σεπτεμβρίου 1987, 134/87, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1987, σ. 3633, σκέψη 8· διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-6/95, Cantine dei Colli Berici κατά Επιτροπής, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 46 και απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ης Ιουνίου 1997, T-117/95, Corman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-95, σκέψη 83). Ο προσφεύγων οφείλει, ειδικότερα, να αποδεικνύει την ύπαρξη προσωπικού συμφέροντος για την επίτευξη της ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως (βλ., π.χ., την απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Δεκεμβρίου 1993, T-58/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1443, σκέψη 31).
- 31 Συναφώς, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παρέχει κοινοτική προστασία όχι μόνο στη γεωγραφική ένδειξη *Toscano*, αλλά και στις άλλες ονομασίες ελαιόλαδου που μνημονεύονται στην καταρτισθείσα για την καταχώρηση συγγραφή υποχρεώσεων, οπότε ο κανονισμός αυτός εμποδίζει τους παραγωγούς ελαιολάδου οι οποίοι, όπως αυτοί οι ίδιοι ή όπως τα μέλη των προσφευγουσών ενώσεων, χρησιμοποιούν ελεύθερως τις εν λόγω ονομασίες να συνεχίσουν να τις χρησιμοποιούν ανεξαρτήτως της ονομασίας *Toscano*.
- 32 Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, προκειμένου περί ελαιόλαδου, ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβαίνει στην καταχώρηση, ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως, μόνον της ονομασίας *Toscano* και όχι άλλων ονομασιών, όπως *Colline di Firenze*, που μνημονεύονται από τους προσφεύγοντες. Δεδομένου ότι οι τελευταίες αυτές ονομασίες δεν αποτελούν «καταχωρημένες ονομασίες», κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 2081/92, εξ αυτού έπεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι

υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, καμιά, οποιασδήποτε φύσεως, κοινοτική προστασία δεν τους παρέχεται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού.

- 33 Κατά συνέπεια, όπως και η Επιτροπή παραδέχεται, η χρήση για εμπορικούς σκοπούς των ονομασιών αυτών από παραγωγούς ελαιολάδου, όπως οι προσφεύγοντες ή τα μέλη των προσφευγουσών ενώσεων, δεν επηρεάζεται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, όπως επίσης δεν θίγεται η δυνατότητα που έχουν οι προσφεύγοντες να υποβάλουν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5 του κανονισμού 2081/92, αίτηση καταχώρησης των εν λόγω ονομασιών ως ονομασιών καταγωγής ή γεωγραφικών ενδείξεων. Επομένως, η διατήρηση σε ισχύ του προσβαλλομένου κανονισμού σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θίγει τα συμφέροντά τους.
- 34 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τους αφορά ως παραγωγούς που κάνουν χρήση ονομασιών άλλων εκτός της προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως *Toscana*, οπότε στερούνται εννόμου συμφέροντος για άσκηση προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση *Corman κατά Επιτροπής*, σκέψη 83).
- 35 Κατά συνέπεια, η ασκηθείσα από τους προσφεύγοντες, υπό την ιδιότητά τους ως ιδιοκτητών γεωργικών εκμεταλλεύσεων, προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 36 Στο μέτρο που η προσφυγή έχει ασκηθεί από τις προσφεύγουσες ενώσεις, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η προάσπιση γενικών και συλλογικών συμφερόντων μιας κατηγορίας πολιτών δεν αρκεί για να καταστήσει παραδεκτή προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από ένωση, οπότε μια τέτοια ένωση δεν μπορεί

παραδεκτός, πλην ειδικών περιστάσεων όπως είναι ο ρόλος που αυτή θα μπορούσε να είχε διαδραματίσει στο πλαίσιο διαδικασίας έχουσας καταλήξει στην έκδοση της εν λόγω πράξεως, να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως όταν τα μέλη της δεν μπορούν να πράξουν κάτι τέτοιο ατομικώς (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 45).

- 37 Όμως, εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ενώσεις επικαλούνται απλώς και μόνον το γεγονός ότι εκπροσωπούν τα συμφέροντα των χρησιμοποιούντων τις εν λόγω ονομασίες παραγωγών ελαιολάδου — χωρίς να μνημονεύουν άλλους πλην των προσφευγόντων συγκεκριμένους παραγωγούς — οι οποίοι δεν μπορούν να ασκήσουν παραδεκτός την υπό κρίση προσφυγή. Κατά συνέπεια, η ασκηθείσα από τις προσφεύγουσες ενώσεις προσφυγή πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 38 Εξ όλων των ανωτέρων προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να δοθεί συνέχεια στο αίτημα των προσφευγόντων σχετικά με την προσκόμιση εγγράφων.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 39 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθησαν, πρέπει αυτοί να καταδικαστούν, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής, στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 29 Απριλίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

